

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op de hoger beroepen van:

(hierna: vreemdeling 1),	(hierna:
vreemdeling 2) en	(hierna: vreemdeling 3), (hierna
samen: de vreemdelingen),	
appellanten,	

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 17 juli 2012 in zaken nrs. 10/8491, 10/8505 en 10/8494 in de
gedingen tussen:

de vreemdelingen

en

de minister voor Vreemdelingenzaken (lees: Immigratie) en Asiel.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 1 maart 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 17 juli 2012 heeft de rechtbank de daartegen door vreemdelingen 1 en 2 ingestelde beroepen ongegrond verklaard en het daartegen door vreemdeling 3 ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister) opgedragen met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op de aanvraag te nemen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen hoger beroep ingesteld. De hogerberoepschriften zijn aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Op 12 oktober 2012 heeft de minister naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank een nieuw besluit genomen en de aanvraag van vreemdeling 3 opnieuw afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

De vreemdeling heeft hiertegen beroep ingesteld. Het beroepschrift, dat de rechtbank heeft doorgezonden aan de Afdeling, is aangehecht.

De minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. Op 1 januari 2013 is de Wet aanpassing bestuursprocesrecht in werking getreden. Uit het daarbij behorende overgangsrecht volgt dat het recht zoals dat gold vóór de inwerkingtreding van deze wet op dit geding van toepassing blijft.

In het hoger beroep van vreemdelingen 1 en 2

3. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hogerberoepschrift in aanvulling op artikel 6:5, eerste lid, onder d, van de Awb één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5

van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing, indien niet is voldaan aan de vereisten vermeld in artikel 6:5, eerste lid, onder c en d, of aan het eerste of tweede lid van dit artikel.

4. Hetgeen vreemdelingen 1 en 2 in het hogerberoepschrift aanvoeren, hebben zij niet als zodanig in eerste aanleg naar voren gebracht. Dat dat voor het eerst in hoger beroep gebeurt, verdraagt zich niet met voormeld artikel 85. Uit deze bepaling volgt dat de grieven in hoger beroep moeten blijven binnen de toetsing van het bestreden besluit die de rechtbank heeft verricht, dan wel, gelet op de daartegen voor haar aangevoerde beroepsgronden en de door haar te verrichten ambtshalve toetsing, behoorde te verrichten. Nu hetgeen is aangevoerd daaraan niet voldoet, ligt geen grief voor in de zin van voormeld artikel 85, tweede lid. Daarom is niet voldaan aan voormeld artikel 85, eerste lid.

5. Het hoger beroep van vreemdelingen 1 en 2 is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, kennelijk niet-ontvankelijk.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

In het hoger beroep van vreemdeling 3

7. Hetgeen vreemdeling 3 in het hogerberoepschrift aanvoert en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

8. Het hoger beroep van vreemdeling 3 is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

9. Het besluit van 12 oktober 2012 is een besluit als bedoeld in artikel 6:18, eerste lid, van de Awb. Het hoger beroep van vreemdeling 3 wordt, gelet op artikel 6:19, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 6:24 van die wet, geacht mede een beroep tegen dit besluit te omvatten. De brief van de vreemdeling van 7 november 2012 bevat de beroepsgronden.

10. Vreemdeling 3 betoogt dat het besluit van 12 oktober 2012 niet met de ingevolge artikel 3:2 van de Awb vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen, nu de staatssecretaris ten onrechte de datum van de aangevallen uitspraak als peildatum heeft genomen voor de verificatie bij de vreemdelingenpolitie van de dreiging van haar tweede ex-echtgenoot, terwijl de rechtbank reeds op 24 april 2012 het onderzoek heeft gesloten. De staatssecretaris heeft bovendien ten onrechte geen navraag gedaan bij het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COa) dat in een brief van 11 september 2012 te kennen heeft gegeven dat haar tweede ex-echtgenoot haar en haar kinderen heeft bedreigd, aldus vreemdeling 3. Bij brief van 7 november 2012 legt vreemdeling 3 een proces-verbaal van haar aangifte

van 24 oktober 2012 over van incidenten met haar tweede ex-echtgenoot die hebben plaatsgevonden tussen 1 juli en 15 juli 2012. Volgens vreemdeling 3 bevindt haar tweede ex-echtgenoot zich momenteel in vreemdelingenbewaring met het oog op zijn verwijdering naar Afghanistan en loopt zij daarom bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Voorts voert vreemdeling 3 aan dat zij wegens haar verwestering een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

10.1. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat vreemdeling 3 haar gestelde vrees voor eerwraak van de zijde van haar tweede ex-echtgenoot of zijn familie niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat de aangiftes die zij tegen hem heeft gedaan eenmaal tot vrij spraak hebben geleid en het Openbaar Ministerie eenmaal heeft besloten niet tot vervolging over te gaan. Voorts heeft de rechtbank overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat vreemdeling 3 niet wegens haar verwestering in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Het hoger beroep dat vreemdeling 3 tegen deze overwegingen heeft ingesteld, is onder 8. kennelijk ongegrond verklaard.

10.2. In het besluit van 12 oktober 2012 heeft de staatssecretaris verwezen naar de aangevallen uitspraak en zich op het standpunt gesteld dat vreemdeling 3 ook met voormelde ná deze uitspraak overgelegde stukken niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij te vrezen heeft voor eerwraak van de zijde van haar tweede ex-echtgenoot of zijn familie en dat deze vrees daarom niet plausibel is.

10.3. Het betoog van vreemdeling 3 faalt reeds omdat het op de weg van vreemdeling 3 lag informatie over te leggen over de gestelde incidenten. Met het proces-verbaal van de aangifte van 24 oktober 2012, dat alleen op de verklaringen van vreemdeling 3 is gebaseerd, heeft zij haar vrees voor eerwraak ook thans niet aannemelijk gemaakt. Met voormelde brief van het COa heeft zij dat evenmin gedaan. Weliswaar is het volgens deze brief op het asielzoekerscentrum in Drachten bekend dat de tweede ex-echtgenoot van vreemdeling 3 haar en haar kinderen heeft bedreigd en dat de politie het COa hierover heeft ingelicht, maar uit deze brief kan niet worden afgeleid wanneer en onder welke omstandigheden de gestelde bedreiging heeft plaatsgevonden.

De beroepsgrond faalt.

10.4. De vreemdeling heeft het betoog over haar gestelde verwestering reeds in haar hogerberoepschrift naar voren gebracht. Gelet op de kennelijke ongegrondheid van het hoger beroep, faalt dit betoog eveneens.

De beroepsgrond faalt.

11. Het beroep is ongegrond.

12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van vreemdelingen 1 en 2 niet-ontvankelijk;
- II. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- III. verklaart het beroep van vreemdeling 3 tegen het besluit van de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel van 12 oktober 2012, kenmerk 0809.05.1433, ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter,
en mr. G. van der Wiel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van
mr. P.A. Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

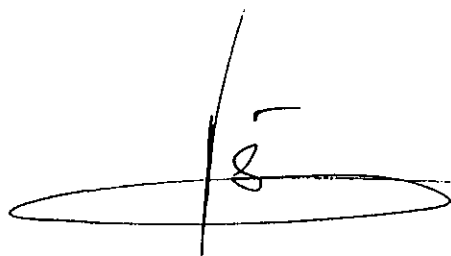
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 februari 2013

154-760.

Verzonden: 20 februari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser